

Aaah ihanaa!

Taas liikun liukkaalla ja ohuella jäällä. En ole mikään musiikin arvostelija. Asiantuntevuutenikin voi joidenkin mielestä häilyä. Olen kuitenkin hillitön, joskus edesvastuutonkin musiikin nautiskelija. Hillitön siksi, että joskus en pysy aisoissa ja edesvastuuton siksi, että käytän kohtuuttoman suuren osan työnantajan minulle antamasta korvauksesta tämän nautinnon toteuttamiseksi. Mutta kai tällainenkin saa töräyttää terveisensä.

Olen vuosien mennen seurannut Karita Mattilan uraa. Olen nähnyt ja kuullut muutaman konsertin ja oopperan sekä yhden oratorion. Hänet tunnetaan Euroopassa tavallisissakin piireissä jotenkin. Ei tietenkään niin laajalti kuin hananantajat ja ratinvääntäjät. Nimi putkahtaa kuitenkin lehdistä tuon tuosta.

Karita Mattila ei ole nykykunnossaan esiintynyt oikeassa oopperaroolissa Suomen Kansallisoopperassa. Edellisestä esiintymisestä on vierähtänyt jo kymmenkunta vuotta. Syitä on puitu julkisuudessa ristiin ja rastiin, enkä puutu niihin muuten kuin toteamalla, että se on ollut surullista ja ikävää musiikista nauttivien kannalta. Esimerkiksi Matti Salminen on suunnannut esiintymisiänsä täysin päinvastoin.

Nyt muurit ovat madaltuneet tai niiden yli on rakennettu kulkukelpoiset portaat. Aika on koittanut.

Fidelion suomalaisen nykyversion ensi-ilta valmistui jo huhtikuuksi 1997. Tuote oli jo siinäällään hyvä ja kantava joskin perinteinen ja riskitön. Kirsi Tiihonen Leonore-Fideliona pärjäsi hienosti, vaikkei hän olemuksensa vuoksi voinutkaan saavuttaa täyttä uskottavuutta.

Sama näyttämöllepano on lämmitetty nyt uudestaan. Pian väistyvä oopperajohtaja Juhani Raiskinen onnistui keräämään moneillään olevaan viiteen esitykseen aivan ihmeellisen esiintyjäkaartin. Perniön tyttö Leonorena, Matti Salminen Roccona ja Jaakko Ryhänen ministerinä. Voisi väittää, ettei heitä Suomessa saada enää yhtäikaa samalle lavalle, kun ei olympialaisten avajaisistakaan tullut mitään.

Eikä voi jättää mainitsematta myöskään sympaattista kontratenoriamme Lassi Virtasta. Piiskuri Paavo Berglund piti tiukkaa tahtia. Jopa niin tiukkaa, että laulajat olivat pudota pari kertaa reestä.

Fidelion tarina vaikuttaa päällisin puolin lapselliselta. Siinähan nainen pukeutuu mieheksi, yrittää huiputtaa vartijoita ja päästä kaltereiden läpi vapauttaakseen miehensä tyrminsä.

Jos pitäytyisi pelkästään tekstissä, homma levähtäisi. Karita Mattila oli paneutunut täydellisesti ja syvästi muuhunkin esittämiseen kuin vain laulamiseen. Hän kykeni kumma kyllä esittämään näyttämöllä miestä uskottavasti. Ja vaikka tämä nainen lauloi ihanasti naisen äänellä ja vaikka jokiknen tiesi, kuka hän on, viesti puri. Ehkä siihen vaikutti myös, että hän omien sanojensa mukaan oli opetellut kävelemäänkin niin, ettei perse heilu.

Karita Mattila selviytyi loistavasti!

Näiden järisyttävien hienojen muusikoiden loihtimat Beethovenin sävelet saavat kuulijan kaikki karvat pystyyn. Istuu, katselee ja kuuntelee. Tuntuu epätodellisen ihanalta, vaikka monia muitakin ihanoituksia on tullut koettua. Loppuu vaan niin äkisti.

pajen